WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)
z dnia 9 marca 2006 r. *

W sprawie C-493/04

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Niderlandy) postanowieniem z dnia 9 czerwca 2004 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 1 grudnia 2004 r., w postępowaniu:

L.H. Piatkowski

przeciwko

Inspecteur van de Belastingdienst grote ondernemingen Eindhoven,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: A. Rosas, prezes izby, J. Malenovský (sprawozdawca) i J.P. Puissochet, sędziowie,

rzecznik generalny: F.G. Jacobs,
sekretarz: R. Grass,

* Język postępowania: niederlandzki.

uwzględniając procedurę pisemną,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez H. Sevenster i C. Wissels, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez D. Martina i P. van Nuffela, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 17 listopada 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 48 i 52 traktatu WE (po zmianie art. 39 WE i 43 WE) oraz art. 14c lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997 L 28, str. 1) i zmienionym

rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. (Dz.U. L 209, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1408/71").

2 Wniosek ten wpłynął na kanwie sporu między L.H. Piatkowskim a Inspecteur van de Belastingdienst grote ondernemingen Eindhoven (kierownikiem wydziału ds. dużych przedsiębiorstw w Eindhoven centralnego organu podatkowego, zwanym dalej „Inspecteur") dotyczącego określenia podstawy wymiaru składek należnych od zainteresowanego na rzecz systemu zabezpieczenia społecznego Niderlandów.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 stanowi:

„Z zastrzeżeniem art. 14c i 14f osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego [...]".

4 Artykuł 14c tego rozporządzenia ustanawia zasady szczególne stosowane do osób będących równocześnie pracownikami najemnymi na terytorium jednego państwa członkowskiego i prowadzących działalność na własny rachunek na terytorium innego państwa członkowskiego.

5 Zgodnie z tymże art. 14c lit. b), osoba będąca równocześnie pracownikiem najemnym na terytorium jednego państwa członkowskiego i prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego państwa członkowskiego podlega, w przypadkach wymienionych w załączniku VII do tego rozporządzenia, ustawodawstwu państwa członkowskiego, na którego terytorium wykonuje pracę za wynagrodzeniem oraz ustawodawstwu państwa członkowskiego, na którego terytorium prowadzi działalność na własny rachunek.

6 W załączniku VII do rozporządzenia nr 1408/71 wśród przypadków, w których dana osoba podlega jednocześnie ustawodawstwu dwóch państw członkowskich, wymieniony jest w pkt. 1 przypadek, obejmujący prowadzenie działalności na własny rachunek w Belgii oraz zatrudnienie za wynagrodzeniem w innym państwie członkowskim.

Uregulowania krajowe

7 Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) niderlandzkiej ustawy o powszechnym ubezpieczeniu emerytalnym (Algemene Ouderdomswet), ubezpieczeniem przewidzianym w ustawie jest objęta każda osoba niebędąca rezydentem, podlegająca podatkowi dochodowemu z tytułu pracy najemnej wykonywanej w Niderlandach. Podobnie rzecz się przedstawia w przypadku pozostałych ustaw dotyczących zabezpieczenia społecznego, jak ustawy o powszechnym systemie zasiłków rodzinnych (Algemene Kinderbijslagwet), ustawy o powszechnym systemie rent rodzinnych (Algemene Nabestaandenwet) i ustawy o powszechnym ubezpieczeniu chorobowym (Algemene wet bijzondere ziektekosten).

8 Ściąganie składek na ubezpieczenie społeczne jest uregulowane w ustawie o finansowaniu zabezpieczenia społecznego (Wet financiering volksverzekeringen, zwanej dalej „WFV").

9 Zgodnie z art. 6 WFV:

„Ubezpieczony jest zobowiązany do opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne".

10 W rozumieniu art. 7 tej ustawy:

„Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowi przychód zobowiązanego".

11 Zgodnie z art. 8 WFV, przez przychód rozumie się przychód podlegający opodatkowaniu lub krajowy przychód podlegający opodatkowaniu w rozumieniu niderlandzkiej ustawy o podatku dochodowym (Wet op de inkomstenbelasting, zwanej dalej„WIB").

12 Zgodnie z art. 49 ust. 1 lit. c) pkt 4 WIB, dochody z wierzytelności wobec spółki posiadającej siedzibę w Niderlandach zaliczają się do krajowego przychodu podlegającego opodatkowaniu, jeżeli uzyskujący te dochody posiada znaczący udział w takiej spółce w rozumieniu art. 20 lit. a) tej ustawy, a udział ten nie jest częścią aktywów spółki.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

13 L.H. Piatkowski, obywatel niderlandzki, od 1996 r. ustanowił swoje miejsce zamieszkania w Belgii, gdzie zajmuje się zawodowo zarządzaniem spółkami. Belgijskie ustawodawstwo dotyczące zabezpieczenia społecznego uznaje taką działalność za działalność na własny rachunek.

14 Zainteresowany jest również dyrektorem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Vanderheide Beheer BV (zwanej dalej „Vanderheide") z siedzibą w Niderlandach, w całości należącej do spółki belgijskiej, w której L.H. Piatkowki i jego żona posiadają po 50% udziałów. Działalność ta, z tytułu której zainteresowany uzyskiwał wynagrodzenie podlegające podatkowi dochodowemu w Niderlandach, była przez ustawodawstwo niderlandzkie dotyczące zabezpieczenia społecznego uznawana za pracę za wynagrodzeniem.

15 L.H. Piatkowski posiada wierzytelność wobec spółki DuvedeC BV, z siedzibą w Niderlandach, w której 41% udziałów posiada Vanderheide. W 1998 r. L.H. Piatkowski otrzymał odsetki od tej wierzytelności (zwane dalej „spornymi odsetkami"), których kwota została zaliczona do przychodu za ten rok.

16 Nie zgadzając się z tym zaliczeniem L.H. Piatkowski złożył odwołanie do Inspecteur. Stosowny wymiar składki został jednak potwierdzony decyzją z dnia 17 marca 2000 r. L.H. Piatkowski wniósł wówczas odwołanie do Gerechtshof te 's-Hertogenbosch. Przed sądem podnosił między innymi, że na podstawie rozporządzenia nr 1408/71 pobranie składek od spornych odsetek należało do właściwych organów Królestwa Belgii, to jest kraju, w którym wskazał miejsce zamieszkania.

17 Uznając, że istnieje uzasadniona wątpliwość, czy pobranie od spornych odsetek składki na niderlandzkie ubezpieczenie społeczne jest zgodne z prawem wspólnotowym, Gerechtshof te 's-Hertogenbosch postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy prawo wspólnotowe, w szczególności prawo do swobodnego przepływu i art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71 [...] stoi na przeszkodzie temu, by Niderlandy pobierały składkę na ubezpieczenie społeczne od dochodów z tytułu

odsetek wypłacanych przez spółkę z siedzibą w Niderlandach na rzecz osoby zamieszkałej w Belgii, do której na podstawie art. 14c lit. b) w związku z załącznikiem VII pkt 1 rozporządzenia nr 1408/71 znajduje zastosowanie zarówno niderlandzkie, jak i belgijskie ustawodawstwo dotyczące zabezpieczenia społecznego?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

18 Treść pytania w powiązaniu z uzasadnieniem orzeczenia odsyłającego wskazuje, że Gerechtshof te 's-Hertogenbosch zmierza zasadniczo do ustalenia, czy wykładni art. 48 traktatu dotyczącego swobody przepływu pracowników oraz art. 52 traktatu dotyczącego swobody przedsiębiorczości, jak również art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu niderlandzkiemu, które do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne włącza odsetki tego rodzaju, jak wypłacone w postępowaniu przed sądem krajowym przez spółkę posiadającą siedzibę w Niderlandach obywatelowi niderlandzkiemu zamieszkałemu w Belgii oraz podlegającemu, na podstawie tego rozporządzenia i z uwagi na rodzaje wykonywanej działalności zawodowej, w dziedzinie zabezpieczenia społecznego ustawodawstwu obu tych państw członkowskich, w sytuacji gdy brak jest wyraźnego łącznika wiążącego te odsetki z państwem członkowskim siedziby spółki.

19 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że celem rozporządzenia nr 1408/71 jest — jak wskazują jego motywy drugi i czwarty — zapewnienie swobody przepływu we Wspólnocie Europejskiej pracowników najemnych i osób prowadzących działalność na własny rachunek, z poszanowaniem rozwiązań właściwych ustawodawstwu poszczególnych krajów w dziedzinie zabezpieczenia społecznego. W tym celu, jak wynika z motywów piątego, szóstego i dziesiątego, rozporządzenie przyjmuje jako zasadę równe traktowanie pracowników wobec różnych ustawodawstw krajowych oraz zmierza do zapewnienia w możliwie największym stopniu równego traktowania wszystkich osób wykonujących pracę na terytorium danego państwa członkowskiego, jak również unikanie stawiania w niekorzystnej sytuacji pracowników korzystających ze swobody przepływu (zob. wyroki z dnia 8 marca 2001 r. w sprawie C-68/99 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-1865, pkt 22 i 23 oraz z dnia 26 maja 2005 r. w sprawie C-249/04 Allard, Zb.Orz. str. I-4535, pkt 31).

20 System wdrożony rozporządzeniem nr 1408/71 jest jedynie systemem koordynacyjnym i dotyczy między innymi określenia — co czyni w tytule drugim — ustawodawstwa lub ustawodawstw właściwych w przypadku pracowników najemnych i osób prowadzących działalność na własny rachunek, którzy w różnych okolicznościach korzystają z prawa do swobody przepływu. Nieodłączną cechą takiego systemu jest to, że wysokość składek, jakie należy uiścić na ubezpieczenie społeczne z tytułu pracy lub działalności różni się w zależności od państwa członkowskiego, w którym praca lub działalność została wykonana w całości lub w części bądź w zależności od ustawodawstwa w dziedzinie zabezpieczenia społecznego, któremu ta działalność lub praca podlega (zob., podobnie, ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Niemcom, pkt. 29 oraz z dnia 19 marca 2002 r. w sprawach połączonych C-393/99 i C-394/99 Hervein i in., Rec. str. I-2829, pkt 52).

21 Artykuł 13 rozporządzenia nr 1408/71, który rozpoczyna tytuł II tego rozporządzenia dotyczący określenia właściwego ustawodawstwa, stanowi w ust. 1, że z zastrzeżeniem art. 14c i 14f osoby, do których stosuje się to rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Jak wynika w szczególności z motywów piątego, ósmego i dziesiątego tego rozporządzenia, zasada jedynego właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego ma na celu zniesienie nierówności w traktowaniu pracowników najemnych i osób prowadzących działalność na własny rachunek, będących konsekwencją częściowego lub całkowitego zbiegu ustawodawstw właściwych (zob., podobnie, wyrok z dnia 15 lutego 2000 r. w sprawie C-169/98 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-1049, pkt 43). W ten sposób, zgodnie z art. 14a ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71, osoba zwykle prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium dwóch lub więcej państw członkowskich podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, na którego terytorium zamieszkuje (zob. wyrok z dnia 30 stycznia 1997 r. w sprawie C-340/94 De Jaeck, Rec. str. I-461, pkt 11).

22 Artykuł 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71 stanowi jednak, że w przypadkach wymienionych w załączniku VII osoba zatrudniona za wynagrodzeniem na terytorium jednego państwa członkowskiego i jednocześnie prowadząca działalność na własny rachunek na terytorium innego państwa członkowskiego podlega jednocześnie ustawodawstwom obu tych państw. Osoba ta jest zatem zobowiązana do uiszczania składek, które mogą ją obciążać równocześnie zgodnie z jednym i drugim ustawodawstwem (ww. wyrok w sprawie De Jaeck, pkt 39).

23 Również w sytuacji takiej, jak w sprawie przed sądem krajowym, gdzie bezspornym jest, iż L.H. Piatkowski jest jednocześnie pracownikiem najemnym w Niderlandach i prowadzi działalność gospodarczą na własny rachunek w Belgii, a zatem znajduje się w sytuacji, o której mowa w załączniku VII pkt 1 rozporządzenia nr 1408/71, z samych przepisów rozporządzenia wynika, że zainteresowany może być obowiązany do uiszczania składek przewidzianych w niderlandzkim ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego, nawet jeśli uiszcza składki na podstawie belgijskiego ustawodawstwa dotyczącego zabezpieczenia społecznego.

24 Należy zatem ustalić, czy art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71 wyklucza możliwość, by pracownik mógł z tytułu tego samego przychodu podlegać obciążeniom socjalnym wynikającym z równoczesnego stosowania dwóch ustawodawstw krajowych, o których mowa.

25 W tym względzie należy zauważyć, jak to czyni sąd krajowy, że art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71, w brzmieniu znajdującym zastosowanie do stanu faktycznego postępowania przed sądem krajowym, w przeciwieństwie do brzmienia poprzedniego, nie zawiera już uściślenia, że jednoczesne stosowanie ustawodawstw każdego z państw członkowskich, których to dotyczy, ma miejsce jedynie „w odniesieniu do pracy wykonywanej na jego terytorium".

26 Jednakże w celu dokonania wykładni przepisu prawa wspólnotowego należy uwzględnić nie tylko brzmienie tego przepisu, ale również jego kontekst oraz cele uregulowania, którego część przepis ten stanowi (zob. ww. wyrok w sprawie De Jaeck, pkt 17 oraz z dnia 7 czerwca 2005 r. w sprawie C-17/03 VEMW i in., Zb.Orz. str. I-4983, pkt 41).

27 Dokonywanie wykładni art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71 w ten sposób, że zezwala on na podwójne pobranie składki od tego samego przychodu, stawiałoby w niekorzystnej sytuacji pracowników korzystających z prawa do swobodnego przepływu i w związku z tym byłoby w sposób oczywisty sprzeczne z celem rozporządzenia. Jak Trybunał orzekł już w odniesieniu do art. 14d ust. 2 tego

rozporządzenia, nakłada ono na państwa członkowskie obowiązek traktowania pracowników podlegających przepisom jego art. 14c lit. b) w sposób nie mniej korzystny niż pracowników, którzy pracują lub prowadzą działalność w całości na terytorium jednego państwa członkowskiego (zob., podobnie, ww. wyrok w sprawie Hervein i in., pkt 61).

28 Z wymienionych przepisów wynika zatem w sposób dorozumiany lecz nieunikniony, że w przypadkach, o których mowa w załączniku VII do rozporządzenia nr 1408/71, w zakresie pracy za wynagrodzeniem ubezpieczony podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, na którego terytorium wykonuje prace za wynagrodzeniem oraz w zakresie tej działalności na własny rachunek ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, w którym prowadzi tę działalność gospodarczą.

29 Co się zatem tyczy przychodów osiąganych z pracy najemnej oraz przychodów z działalności na własny rachunek, które w żadnym przypadku nie mogą być przedmiotem podwójnego naliczenia składki, każde z zainteresowanych państw członkowskich może pobierać składkę jedynie od tej części przychodu, która została uzyskana na jego terytorium (zob., podobnie, ww. wyrok w sprawie De Jaeck, pkt 40).

30 Oczywistym jest, że sporne odsetki nie podlegają zaliczeniu do podstawy składek na ubezpieczenie społeczne w Belgii. W konsekwencji, nawet zakładając, że zakaz pobierania podwójnej składki, o którym mowa w punkcie poprzednim niniejszego wyroku, znajduje zastosowanie nie tylko do przychodów osiąganych z pracy najemnej oraz przychodów z działalności na własny rachunek, ale rozciąga się również na wszystkie przychody osiągnięte przez osoby, które obejmuje przepis art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71, ustawodawstwo niderlandzkie w żaden sposób nie narusza tego zakazu.

31 W tej sytuacji okoliczność, że rozporządzenie nie zawiera żadnego łącznika wiążącego przychód w postaci odsetek z Niderlandami, nie stanowi sama w sobie przeszkody, by ustawodawstwo tego państwa członkowskiego obejmowało ten przychód składką na ubezpieczenie społeczne.

32 Ponadto, ponieważ prawo wspólnotowe nie wkracza w kompetencję państw członkowskich w zakresie uregulowania systemów zabezpieczenia społecznego (wyrok z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie C-385/99 Müller-Fauré i Van Riet, Rec. str. I-4509, pkt 100), do ustawodawstwa zainteresowanego państwa członkowskiego należy, wobec braku harmonizacji na poziomie wspólnotowym, określenie przesłanek uprawnienia lub obowiązku przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego, jak również wysokości należnych od ubezpieczonych składek (zob., w szczególności, wyrok z dnia 8 września 2005 r. w sprawie C-512/03 Blanckaert, Zb.Orz. str. I-7685, pkt 49) oraz przychodów, jakie należy brać pod uwagę przy obliczaniu składek (wyrok z dnia 26 stycznia 1999 r. w sprawie C-18/95 Terhoeve, Rec. str. I-345, pkt 51).

33 Istotne jest jedynie, by przy wykonywaniu swej kompetencji zainteresowane państwo członkowskie przestrzegało prawa wspólnotowego (zob., w szczególności, ww. wyrok w sprawie Terhoeve, pkt 34 oraz z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie C-227/03 van Pommeren-Bourgondiën, Zb.Orz. str. I-6101, pkt 39).

34 W tym względzie Trybunał orzekł, że traktat nie gwarantuje pracownikowi, że rozszerzenie przez niego działalności na więcej niż jedno państwo członkowskie lub przeniesienie działalności do innego państwa członkowskiego będzie obojętne z punktu widzenia zabezpieczenia społecznego. Z uwagi na rozbieżności między ustawodawstwami państw członkowskich w zakresie zabezpieczenia społecznego takie rozszerzenie lub przeniesienie może w konkretnych przypadkach okazać się dla pracownika bardziej lub mniej korzystne pod względem ochrony socjalnej. Wynika stąd, że nawet w przypadkach, gdy stosowanie takiego ustawodawstwa okazuje się mniej korzystne, pozostaje ono zgodne z postanowieniami art. 48 i 52 traktatu, jeżeli nie stawia ono zainteresowanego pracownika w gorszej sytuacji w porównaniu z tymi, którzy pracują lub prowadzą działalność w całości w tym państwie członkowskim, na którego terytorium obowiązuje to ustawodawstwo lub w porównaniu z tymi, którzy podlegali mu wcześniej i jeżeli zwyczajnie nie oznacza sytuacji, w której opłacane są składki na ubezpieczenie społeczne nieuprawniające ubezpieczonego do świadczenia (zob., podobnie, ww. wyrok w sprawie Hervein i in., pkt 51).

35 W przedmiotowej sprawie należy stwierdzić przede wszystkim, że art. 49 ust. 1 lit. c) pkt 4 WIB, zgodnie z którym dochody z wierzytelności wobec spółki posiadającej

siedzibę w Niderlandach zaliczają się do przychodu podlegającego obciążeniem składką na ubezpieczenie społeczne, stosuje się jednakowo do każdej osoby uzyskującej taki dochód, bez stawiania w niekorzystnej sytuacji pracowników, którzy — tak jak L.H. Piatkowski — korzystają z prawa do swobodnego przepływu w porównaniu z tymi, którzy pracują lub prowadzą działalność w całości w tym państwie członkowskim.

36 Następnie bezspornym jest, że składki na ubezpieczenie społeczne uiszczone przez zainteresowanego w Niderlandach dają mu w tym państwie członkowskim prawo do ochrony socjalnej uzupełniając tę, z której korzysta w Belgii, a zatem nie są składkami nieuprawniającymi do świadczenia.

37 Oczywiście okazuje się, że wliczenie spornych odsetek do przychodu stanowiącego podstawę obliczania składek na ubezpieczenie społeczne należnych od L.H. Piatkowskiego samo w sobie nie da mu w Niderlandach prawa do dodatkowych świadczeń z zabezpieczenia społecznego w stosunku do tych, do których był już uprawnionym w tym państwie członkowskim. Sytuacja taka wynika jednak, jak wskazano w pkt 32 niniejszego wyroku, po pierwsze z tego, że każde państwo członkowskie zachowuje kompetencję do określania wysokości składek należnych od ubezpieczonych oraz przychodów, jakie należy uwzględnić przy obliczaniu składek. Zakres ochrony socjalnej i szczegółowy sposób obliczania składek na ubezpieczenie społeczne nie mają tu znaczenia, skoro obowiązek zapłaty tych składek jest zrównoważony zaoferowaniem całościowej ochrony socjalnej.

38 Po drugie, jeżeli zakres ochrony socjalnej w sprawie przed sądem krajowym jest niezależny od kwoty uiszczonych składek, sytuacja taka jest ściśle związana z systemem zabezpieczenia społecznego, który opiera się na zasadzie solidarności.

39 W tych okolicznościach nie wydaje się, by przepisy niderlandzkie będące przedmiotem sporu w sprawie przed sądem krajowym naruszały zasadę swobody przepływu osób gwarantowaną w art. 48 i 52 traktatu.

40 Zatem na pytanie sądu odsyłającego należy odpowiedzieć w ten sposób, że wykładni art. 48 traktatu dotyczącego swobody przepływu pracowników oraz art. 52 traktatu dotyczącego swobody przedsiębiorczości, jak również art. 14c lit. b) rozporządzenia nr 1408/71 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu niderlandzkiemu, które do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne włącza odsetki tego rodzaju, jak wypłacone w postępowaniu przed sądem krajowym przez spółkę posiadającą siedzibę w Niderlandach obywatelowi niderlandzkiemu zamieszkałemu w Belgii oraz podlegającemu, na podstawie tego rozporządzenia i z uwagi na rodzaje wykonywanej działalności zawodowej, ustawodawstwu obu tych państw członkowskich w dziedzinie zabezpieczenia społecznego.

W przedmiocie kosztów

41 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) **Wykładni art. 48 traktatu WE dotyczącego swobody przepływu pracowników oraz art. 52 traktatu WE dotyczącego swobody przedsiębiorczości (po zmianie odpowiednio art. 39 WE i 43 WE) , jak również art. 14c lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. i zmienionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r. należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie ustawodawstwu niderlandzkiemu, które do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne włącza odsetki tego rodzaju, jak wypłacone w postępowaniu przed sądem krajowym przez spółkę posiadającą siedzibę w Niderlandach obywatelowi niderlandzkiemu zamieszkałemu w Belgii oraz podlegającemu, na podstawie tego rozporządzenia i z uwagi na rodzaje wykonywanej działalności zawodowej, ustawodawstwu obu tych państw członkowskich w dziedzinie zabezpieczenia społecznego.**

Podpisy